Дмитрові Павличку

Дмитрові Павличку

Тече ріка. І неба фіолет –
Мені течінню зоряно-пливкою…
Тече сонет неквапно під рукою,
Немов не помишляючи про лет.

Та все тіснішим – берегів корсет,
І грудь ріки аж рве під пеленою…
Вже й трісло – аж скипа наверх луною,
І хвиля берег розмива ущент.

Але прийма із вдачею крутою
Стихію (лиш такою, лиш такою!)
І править плотом – хто там кпиться, ет?!–
Упевнено, не прагнучи покою,
Той, хто і сам уже зіллявсь з рікою
І хто народом названий: поет.